

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3456/2021
24.03.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Трајковић адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Зајечару и Града Зајечара, кога заступа Градско правобранилаштво Града Зајечара, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 334/21 од 28.01.2021. године, у седници већа одржаној 24.03.2022. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 334/21 од 28.01.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 334/21 од 28.01.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П 726/19 од 14.08.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се према туженима Граду Зајечару и Републици Србији утврди да тужилац има право коришћења земљишта на коме се налази објекат – градска ... са надстрешницом у Трговинско-пословном центру на Тргу ... у ..., на делу кп. бр. .. КО Зајечар, у мерама и границама наведеним у овом ставу изреке, на ком делу парцеле лежи надстрешница и да се тужени обавезу да му то право признају и да трпе да се тужилац упише као власник код надлежне РГЗ – Службе за катастар непокретности. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 49.500,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом Граду Зајечару на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 56.625,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 334/21 од 28.01.2021. године одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П 726/19 од 14.08.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту: ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса, или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана, прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд налази да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Одлуке нижестепених судова о основаности тужбеног захтева засноване су на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у њима је изражен правни став да тужиоцу по основу својине на објекту – ..., не припада правна заштита у смислу признавања права коришћења предметног земљишта испод надстрешнице, јер се не ради о делу катастарске парцеле који је под објектом намењеним за трајну употребу, односно о изграђеном грађевинском земљишту већ о јавној површини, где је као власник спорног дела парцеле уписана Република Србија, а као корисник Град Зајечар, док се тужилац јавља као купац предметног земљишта које је застаклио и које представља летњу башту, по ком основу плаћа закупнину. Тужилац уз ревизију није доставио правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, а наводи којима оспорава утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа не представљају дозвољене ревизијске разлоге за изјављивање посебне ревизије.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 22.08.2019. године, а као вредност предмета спора означен је износ од 1.000,000,00 динара. Првостепена пресуда донета је 14.08.2020. године, а другостепена пресуда је донета 28.01.2021. године.

Како у конкретном случају вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**